

✠ POMHAJ BÓH

ČAS OPIS EVANGELSKICH SERBOW

4. čislo

Budyšin, apryl 1977

Lětnik 27

Hrono za apryl

Přez Chrystusa mamy wumóženje, mjenujcy hrěchow wodace

Kor. 1,14

Něchtó ma wulki dolh. Wón je lépje žiwy był a wjace pjenjez wudał hač měješe. Štož jemu pobrahowaše, je sebi poččil. Ale nětko je z tym nimo. Nic jenož, zo jemu nchtó wjac ničo njepožči, ale wón ma wšitko wróco plaćić. A w běhu časa je ze spočatnych hriwničkow wulki dolh nastal, kiž sam nihdy nanihdy zarunać njemóže. Druzy pak jemu tež pomhać njemóža! Jeho položenje je bjez nadžije.

Podobnje je to z nami. Wězo nima my tajki dolh, kaž sym horjeka wopisał. My drje docyla žadny dolh nimamy, ale wjele bóle pjenjezy na bance. A tola: Z nami je to podobnje. Něchtó při tym myslí na słowo, kiž so wot njeho wočakowaše a kiž je dołžny wostał. Abo myslíće na to, zo husto njedobre wo druhich rěčimy a dobre słowa pola nas tak žadne wostanu. Móžno, zo je z našimi skutkami podobnje kaž ze słowami. Tutón „dolh“ našeho žiwjenja njesemy sobu. Změnić wjace njemóžemy, přetož, štož je so jónu činilo abo prajilo, so njehodži wjace wróco wzać, byrnjež to rady chcyli. Někotrehožkuli

staršeho čłowjeka to jara wobčežuje. Rady by swój „dolh“ zaplaćil. Ale to je njemóžne. Tež druhí za nas zaplaćić njemóže.

Naš hrěch (kaž biblija to mjenuje) pak je wjetši, hač sebi to myslimy. Při tym njeńdže jenož wo njesprawnosć přećiwu druhemu. To by hižo dosć bylo! Ale při tym dže tež wo naše počahi k Bohu. Wězo my do Boha wěrimy, Swjate pismo čitamy, so k Bohu modlimy a božu službu, jeli je nam móžno, wopytamy. A tola tči w nas wšitkich njeposlušnosć přećiwu Bohu. My chcemy so před Bohom ze swojim žiwjenjom a ze swojim skutkom sami wobkrućić. Haj, samo přećiwu božej woli so spječujemy. To kóždy z nas spóznaje, kiž jónu spyta, so po božej woli měć. My njemóžemy před Bohom swój „dolh“ zaplaćić, a něchtó druhí nam tež pomhać njemóže, přetož jemu so tež lépje njeńdže.

Sčewk toho je bože sudženje a naše zatamanje. Tomu njemóžemy čeknyć. Z nami je hórje hač z mužom w našim přikladže.

Někotři spytaja pomoc wotwonka

dostać. Woni mjenja: Hdyž sebi hižo sam pomhać njemóžu, tak dawa tola něšto, štož mje wumóži. Woni pytaja wumóženje we wumělstwje abo w zabyću, pola druhich čłowjekow, kiž jim wumóženje přilubja, abo pola někajkeje drugeje mocy. Ale tež tu dyrba pytnýc: To nam dale njepomha. Před Bohom wostanu dla hrěcha zasudženy čłowjek.

A tola tu je dobra powěsć našeho wumóženja. Čitamy ju w Swjatym pismje:

„Přez Chrystusa mamy wumóženje, mjenujcy hrěchow wodace.“ Chrystus je jenički, kiž nas z hrěcha wumóži přez to, zo naš dolh sam zaplaći. To so stanje přez jeho smjerć na křižu, na kotruž w tutych dnach wosebje myslimy. Přez Jězusuwo smjerć smy swobodni wot zwjazanosće mocy čemnosće a swobodni za Bože kralestwo.

To wšo je nam hižo dawno znate, tak móžeće prajić. Čehodla dyrbi to so přeco zaso wospjetować? Ja měnju, zo drje to wěmy, ale po tym žiwi njesmy. My so Chrystusej cyle njedowěrimy, ale spytamy swój „dolh“ sami zaplaćić a swoje břemjo sami njesć. My radšo spytamy hrěch zabyć (a tola njemóžemy), hač so Chrystusej dowěrić. My spytamy hrěch wusprawnić a tola zaměr njedocpějemy. Přiwzajmy tola, zo smy přez Chrystusa wumóženi, wuswobodženi a wučisćeni, a dowěrmymy so tutomu Knjezej cyle.

Wučisćenje rěka za nas potajkim: Twoje hrěchi su tebi wodate. Wšo, štož tebjje tak wobčežuje, wšo wopačne a hrěch přećiwu Bohu je přeć — přez Chrystusa. Kaž zmylk, kiž je šuler na taflí činil, so hodži wutřěć a potom so ženje wjac njejewi, tak je tež naš hrěch na wěki wodaty. Hrono nam praji, zo MAMY tuto wumóženje hižo džensa. Za to chcemy so džakować a Knjeza chwalić.

Džak tebi, Jězu, spěwamy, zo za nas chudych wumřěl sy a nam ze swojej drohej krowju sy dobył prawdosć njebjesku.

(75.1)
Albert

Rjany, starožitny Budyšin wabi na Serbski cyrkwinski džen 25. a 26. junija 1977

Kublanski džen 21. małego rózka 1977

Póndzeli po Estomihi, potajkim póndzeli do póstnic, steješe za nas w srjedžišću našich rozpominanjow bibliska stawizna: Jězus pola Marje a Marty.

Bratr diakon Arnošt Běrka, prjedy w Hodžiju, nětkle w Engelsdorfje pola Lipska, džeržeše nam dobre a wažne přédowanje, kotrež w „Pomhaj Bóh“ wozjewimy. Na kemšach spominaše

předsyda Cyrkwinskeho dnja, farar Gerat Lazar-Bukečanski, na lubu zemřetu Měranku Wirthowu rodź. Lešawic z Cokowa, kotraž je na wšitkich našich serbskich cyrkwinskih swjedenjach mjez nami byla a z bohatstwa swojeje pobožneje serbskeje duše přinošowała.

Sotra dr. Irena Šerakowa přédnošowaše wo seksizmie — wo runo-

prawosći žony. Jězus pola žonow na wopyće — tuž bě blisko, zo sebi něšto prajić dachmy wo stejišću žony w towaršnosći powšitkownje a w cyrkwi wosebje. Hdyž sebi wujimki tutoho přédnoška přečitaće, zrozumiće, zo bě rozmołwa po nim dosć žiwa. Referentka bě nam „horce železo“ do ruki dała. Prjedy hač wono „wustudnje“, drje hišće tójšto časa zańdže. Je dostata runoprawosć za žonu zawěrnje wozboženje? Njeje hlubšeho roz-

Tute nowe pišćele w Budysko-Michalskej cyrkwi budžemy na lětušim Serbskim cyrkwiniskim dnju słyšeć

džela mjez žonu a mužom, hač zo by so žadać směło, žona dyrbi te samsne nadawki dopjelnić kaž muž? Nima žona w swojby a towaršnosći nadawki, kotrež móže wona lěpje dopjelnić ze swojimi dušinymi a cělnymi darami hač muž? Haj, je dušineho rozdžela mjez žonu a mužom? Z tutymi prašenjami so zaběrachmy w žiwěj

Z pastyrského lista katolskich biskopow w NDR

Splažne zjednoćenje je jeno w mandželstwje dowolene

Jasne słowo wočakujeće Wy, lubi katolscy młodostni, nawoženjo a njewjesty, džensa tež z prawom, štož nastupa domandželske splažne počahi. Bohužel to za mnohich młodostnych džensa hižo njeje prašenje. Dožiwjeće, zo mnozy z Wašich towaršow domandželski splažny wobchad samozrozumliwje praktikuja. Haj, často so stawa, zo maja Was Wašeho hinašeho mjenjenja dla za zastarskich a Was směša. Někotři z Was su z toho njewěsći.

Što jako křesćenjo k tomu prajimy?

Splažnosć postaja wšo naše čłowjeske žiwjenje. Ma-li so čłowjeske a křesćanske žiwjenje poradzić, ma splažnosć sobu zrawić. To žada sej wědome haj k teje žiwjenskej mocy. Zacpěwanje splažnosće njewotpowěduje wuprašenju Swjateho pisma: „Bóh stwori čłowjeka po swojim wobrazu. Jako muskeho a žónsku jeju wón stwori.“ (Gen 1,27) Zo je čłowjek boža podoba a zo je splažny, je dar Boha stworićela.

Smy sej přezjedni, zo je kóžde znjewužiwanje splažneje mocy k swojemu spokojenju z kajkimžkuli partnerom do abo zwonka mandželstwa zawěsće njeprawda a ćežka wi-na. Tež hdyž staj so młodaj čłowjekaj za mandželstwo rozsudžiloj abo hižo slubjenaj, wostawa cělné zjednoćenje za mandželstwo postajene. W tutej dobje do skónčneho zmandželenja njetrjebamy pak něžne wopokazy lubosće, jeli su wuraz wosobinskeje přichilnosće, za njeprawe měć. Móžeja wšak lochko wohrozyć sebjewobknježenje a čestliwosć napřećo partnerej.

Přećiwo tomu so džensa často praji, zo je prašenje domandželskeho splažneho wobchada wěc wosobinskeho rozsuda swědomja. Kóždy čłowjek pak je po swojim swědomju na objektivne normy božeho porjada zwjazany a křesćan nimo toho na słowo a duch ewangelija. Tohodla njemóže so žadyn katolski křesćan nihdy nanihdy z dobrym swědomjom přećiwo přikazam cyrkwy rozsudzić; kotrež korjenja w Swjatym pismje.

Tuž dyrbimy Wam, młodostni, rjec: Mějće dowěru a

diskusiji — a wotmołwy běchu wšela-kore. Za polsta lět budže čłowjestwo w tym nastupanju wjace wědžeć. Potom pak my starša generacija wjace tu njebudžemy. Škoda!

Sotře dr. Šerakowej słyša naš wutrobny džak, zo je tak zmužiće swoje mjenjenje sformulowała a zastupowała.

Student ewangelskeje teologije Jan Malink z Budyšina předčita powědančko. Bratr předsyda spominaše z wutrobnymi słowami džaka a česćownosće na lubeho, swěrneho přećela Serbow, seniora K. P. Lanštjaka w Praze, kotryž bórže swoje 85. narodniny woswjeći. Zhromadnje podpischamy zbožopřeća a postrow na njeho.

Po wobjedze přednošowaše Serbski superintendent. To běše takrjec krótki ludowo-filozofiski seminar. Tema rěkaše: Čas — chwile měć.

Redaktor „Pomhaj Bóh“ rozpraweše wo financnym položenju časopisa, zo drje smy přešli do noweho lěta z małym deficitom. Jelizo šćedriwosć našich swěrných daricelow přez cyle lěto tajka wostanje kaž w přěnim měsacu, njetrjebamy so wo swoje lopjeno bojeć.

8. njeđzelu po Swjatej trojicy chcemy sebi z busom do Čech dojeć. Změjemy-li česku partnersku wosadu, kotraž by so z nami wuměnić chcyła, zo bychmy jich dvě nocy pola sebjeho hospodowali a woni nas dvě nocy tam, wotjědzemy hižo pjatk, 29. 7. rano a so njeđzelu wječor wrócimy. W junijskim čísle podamy wam wučinjeny program.

Rjany běše naš kublanski dzeń tež tón raz zaso. Wjele dobrych, pobožnych myslow je so wuprajiło. Wšit-

kim so wutrobnje džakujemy — wosebje tež lubym kúcharkam, kotrež nas tak derje wobstarachu z wobjedom, kofejom a pampuchom.

Žona w towaršnosći a cyrkwi džensa

Wujimki z přednoška dr. Ireny Šerakoweje

Sym sej wědoma, zo přimam so z tutym přednoškom „horceho železa“. Problemy žony w cyrkwi a towaršnosći su džensa — w poslednej štwórcinje 20. lětstotka — wosebje zwjazane z prašenjom woprawdžiteje runcprawosće žony. A tu namakamy najrozždělniše stejišća: rozdžělné po tym, hač rěča zastupjerjo muskeho abo žónskeho splaha, rozdžělné po tym, hač rěči stara abo młoda generacija, rozdžělné po tym, hač rěča zastupjerjo tajkich abo hinašich powoľanjaw, a nic naposledk rozdžělné po tym, kotry towaršnostny porjad so z problemom runoprawosće žonow zaběra. Moje słowa chcedža być zrozumjene jeniće jako krótké naličnje móžnych aspektow tutoho mnohostronkeho problema a jako dodawanje někotrych dospólnje subjektivnych mysličkow.

Swětowa zjawnosć a tež swětowe zwjazki cyrkwjow so dzeń a bóle zaběraja z tutym prašenjom. Poměry w socialistiskich krajach su powšitkownje za žony spomozniše hač w kapitalistiskich. Wosebje zrudne je položenje žonow w Južnej Africe.

Myslu, zo njeje žane čorno-běłomolowanje, hdyž prajimy, zo so prawnski status žonow w socialistiskich krajach zasadnje wot toho w njesocialistiskich rozeznawa. Chcu so

zmužitosć, zo byšće tež w tutym nastupanju po swojej wěrje žiwi byli! Budže to zawěsće za Waše cyle žiwjenje a za Waše přichodne mandželstwo to najlěpše. Maće pak tež wědžeć, zo smće wot swojich dušepastyrjow a wosadnych zrozumjenje, radu a pomoc wočakować a zo smće z tym ličić, zo Was z Wašimi čežemi a problemami samych njewostaja.

Katolski posol

„Wzmi tónle pjeršćen jako znamjo swojeje swěry!“

Stwórta kaznja nam praji: „Ty dyrbiš svojego nana a swoju mać česćić, zo so ci derje pónǰze a dolho žiwy budžeš na zemi.“

Z tym je prajene, zo my serbscy křesćenjo to tež tak zrozumimy, zo mamy sebi tež swoju rjanu serbsku maćernu rěč česćić a ju džěćom daleposrědkować. Staršim we a wokolo Budyšina móže z dobrej pomocu při tym być Budyska Serbska pěstowarnja na Naměšće Friedricha Engelsa. Tam so serbska rěč šwarnje naložuje a džěći so tež ze serbskej kulturu zeznajomja (naš wobraz). Džěći, kiž wopytaja A-skupiny, nawuknu tu serbsku rěč tak, zo móžeja po skónčenju pěstowarnje chodźić do serbskeje rjadownje polytechniskeje wyšeje šule.

Do A-skupin přijimuju so džěći serbskich a polserbskich staršiskich domow z Budyšina a wokoliny. Jeli džěćo, zastupi-li do pěstowarnje, serbsku rěč hišće njewobknježi, budže wězo dobra wola ze stron staršich trěbna, pěstowarnju při nawučanju serbskeje rěče podpěrować.

w slědowacym wobmjezować na položenje žonow w NDR. Zakonje w NDR garantuja žonom na wšěch polach statneho, hospodarskeho, kulturneho a politiskeho žiwjenja samne prawa kaž mužam. We wustawje NDR z lěta 1968 so to wuraznje dokumentuje, štož so nětk tež zjewi we wšelkich zakonikach a napasledk tež na IX. zjězdze SED loni, kotraž džělawe žony a jich swójby na najwšelakoriše wašnje podpěraja.

Zakonske postajenje přečiwo diskriminaciji žony w NDR su so w praksy hižo spomožnje na realizowanje runoprawosće žonow wuskutkowałe. Kóždy druhe džěłowe městno je wobsadźene ze žonu. Přez 89% wšěch džěłakmanych žonow wukonjeja někajke powołanje. Zo žona swoje znajomosće a wušiknosće tež woprawdze w powołanju realizuje. Je hižom jako samozrozumliwosć do wědomja najwjace ludźi přešlo. Ze svojich nazhonjenow wěm, zo so na žony, kotraž powołansce njedžělaja, hačrunjež bychu wuměnjenja za to date byle, tež na wsy zwjetša z njezrozumjenjom hlada, hačkulí so nowe nahlady wo žiwjenju na kraju powšitkownje pozdžišo předrěwaja hač w městach. Při tym drje je powołanske džěło žony w přenim rjedze přez ekonomiske přičiny wuwabjene. Ludžo su mēnjenja, zo so njedodži swójby porno druhim jenaki žiwjenski standard garantować, jeli žona sobu njezasłuži. Zwjeselace pak po mojim mēnjenju je, zo njedžěla wjetšina žonow w NDR jenož pjenjez dla, ale dokelž jim powołanske džěło dawa radosć a spokojenje a je jim z nutřkownej potrebu. Hdyž žona w powołanju steji, dyrbi so domjace džěło mjez wšitkimi swójbnymi rozdžělic, tak derje, kaž to kóždy zamóže a ma chwile. Hdyž so powołanske džěło njewobhlada jako nutne zło, móže cyła swójba z njeho swój wužitk mēć. Džěći wuknu sčasom sej wažić a česćić powołanske džěło wobeju staršeju. Wone tež bór-

ze zapřimnu, zo nimaja jeničce wone swoje přeća w swójby spjelnic spytać, ale zo ma tež mać po napinacym džěle prawo na wosebitu pomoc a tež připóznaće. Kwalifikuje-li so wona w swoim powołanju dale, tak móže jej to nimo trěbneho wjetšeho napinanja přinjesć tež wjetše zrozumjenje za wuknjenje jeje džěći w šulskej starobje. Ze wšelakich statistikow móžemy wučitać, zo stupa schodženk kwalifikacije žonow spo-

njow mandželstwa přiběra, byrnjež so młodžina zahe dosć za mandželstwo wukubľuje.

Zwěšćilo so je, zo ma žona tež džensa hišće tři stwórciny domjaceho džěla dokonjeć. To njeje w porjadku. Muž dyrbjał tu pilnišo zapřimnyć.

My wšak nochcemy, zo by žona, kotraž w powołanju a towaršnostnym žiwjenju steji, swoje winowatosće jako mandželska a mać hrubje zanjehala. W kóždym jednolitym padze mjez wšitkimi winowatosćemi prawu měru wutřechić, je jara težko a džěla tež njemóžne. Stajnje znowa pak so prócować, je drje naš nadawk. Wěrimy tola, zo zamóže Bóh z našeje čłowskeje njedospołnosće wjele dobrego wuskutkować.

Cyrkej je drje předošlo wostała při mēnjenju, zo ma so mandželska mužej podrjadować.

Žony su wjetši džěl našich kemšerjow, ale we wodzacych zastojnstwach cyrkwjow nadeńdžeš zředka žony.

Na spočatku lěta 1975 wotmě so w Genje boža služba, w kotrejž sej žony a mužojo mjez sobu a zhromadnje swoju winu wuznachu a w zhromadnej modliwje puć do přichoda cyrkwyje pytaču. Njedyrbjeli tež my to raz spytać? Trošku staromodnje klinčaca namoľwa biblije „blišemu služić“, rěka džensa, zo maja mužojo tež svojim žonom služić. Mjez sobu mamy sej k radosći dopomhać, so mjez sobu česćić a sej mjez sobu služić, kaž je Chrystus služil wšitkim čłowjekam — mužam a žonom — na jekane wašnje.

Jutry

**Što klinča nam zwony.
Što wyska nam spěw?
Što praja nam hona
A nalěca kčew?**

*

**Džens jutry so swjeća.
Knjez z rowa je spěl!
Je smjerće móc zemil
A dobyće mēl!**

*

**Njech zwony nam klinča
A wyska nam spěw!
Njech chwalba so njese
Do njebiesow kryw ...!**

*

**Zo bychmy jónu —
Hdyž skónči naš čas —
W Chrystusu Knjezu
Tež stanyli zas!**

Pawoł Krječmar

chi. Nimale položca wšěch na fachowych chiba wysokich šulach studowacych su džensa hižo holcy a žony. Podžěl žonow we wodzacych statnych a towaršnostnych funkcijach stajnje přiběra. Z tym je dopokazane, zo móže žona wysoko kwalifikowane džěło wukonjeć.

Nohcemy wšak tež woći zawrěć před někotrymi hišće njerozrisanymi problemami, kotraž zwisuja z runoprawosću žonow. Ličba rozwdžede-

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. — Wuchadza jónkróc za měsac z ličencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. — Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Hłowny zamoľwity redaktor: Serbski superintendent na wusl. Gerhard Wirth w Budyšinje-Trělanach. — Ludowe nakładnistwo Domowina, Budyšin. — Čisć: Nowa Doba, čisćernja Domowiny III-4-9-344

Čas – chwile měć

Z přednoška Serbskeho superintendenta

Njeh je to džensa mały wulět do filozofije – wězo nic do akademiskeje, ale do ludoweje. Filozofija móže nam pomhać, zo bychmy sebje a swět lěpje zrozumili a w žiwjenju derje wobstali. Čas – chwile měć. Ma rěkać: Šoŭta nima čas, džensa do Budyšina přińc – abo: Šoŭta nima chwile, do Budyšina přińc? My tu nimamy wjace tak prawje jasne rěčne začuće. Cyle wěšće prajimy: Za čas Augustusa narodži so Jězus w Betlehemje. Kak je na času? Wukupće čas, přetož čas je zly.

Nětkle w swojim přednošku ja čas a chwilu takle rozeznawam:

Čas – to je mój wosud. Ja sym so narodžil w 20. lětstotku. Tutón termin njejsym sej sam wubral. Tež krajinu za swoju domiznu kaž tež swojich swójnych njejsym sej sam wypytał. Z tutymi zwonkownymi datami swojeho žiwjenja mam so spokojić a mam so wopokazać tu a džensa jako wumóžene, poslušne bože dźěćo. Čas je naš wosud a nadawk.

Za čo mam chwile – to je mój rozsud.

Přeprowujmy to na příkladže Marje a Marty. Wobě žonje běštej žiwej w samsnym času, mjenujcy tehdom, jako bě Tiberius romski kejšor, jako bě Pontius Pilatus w Jerusalemjce romski prokurator, jako bě Kajfas wyši měšnik. Wobě pak so hinak rozsudźištej. Marja měješe chwile na Jězusa posluhać. Marta njeměješe chwile za to, dokelž mjenješe, zo dyrbi swojeho wysokeho hosća hódnje pohosćić. Tak so wšednje wjele, wjele króć rozsudzamy, za čo chcemy chwile měć a za čo nic.

Toho mamy sebi wědomi być. Derje njeje, hdyž stajnje skoržimy, zo žane chwile nimamy, zo nas dźěło honi, zo mamy tak wjele nadawkow, kotrež nam wodychnyć njedadźa. Tajki wobohi čłowjek je wotročk časa. W tym so wopokazuje čłowska dostojnosť, zo so njedamy čerić a honić, ale zo to činimy, štož je zawěrnje nuzne a hódne, a to druhe wostajimy. Njebojmy so, zo na tajke wašnje swoje zbožo skomdžimy. Sto dźělow njeju nuzne, aie „jedne je nuzne“, tak bě Jězus Marce prajił. Wón připózna Marčinu spróćniwu hospodliwosć, ale „Marja bě sebi dobry dźěl wuzwolila“. To je čłowska nadobnosť, zo mamy za to wažne a hódne chwile. To njeje najwjetša chwalba: „Wón njeje ničo druhe znał hač jeho swoje dźěło. Wón je njedźelu a njedźelu dźělał hač do najwyšjeje staroby.“ Takle skomdžimy swoje žiwjenje!

Ženje chwile njeměć, je strašne. Z toho wuchadźa nerwoznosć, njespokojnosť, přenapinanje čěla a čuwow. Při wšěm nuznym dźěle chwile měć! Za čo chwile měć?

„Za Boha!“ Tale wotmołwa je prawa a pobožna, snano přejara „pobožna“. Z njej njemóžeš wjele započec. Wona nam njeje žana pomoc we wšednym žiwjenju. My trjebamy zrozumliwu, na naše wobstejnosće přiměřenu radu, kotruž ja nětkle za

wšěch hromadže podawać njemóžu. Swoj čas prawje rozdzělec, budže stajnje riziko. Chwile sej za wěcy bjerjehmy, kotrež pozdžišo jako njetrjebawše, samo jako škodne spóznachmy. To bě zhubjeny čas!

Kak móžemy rozeznawać hódne wot njehódneho, nuzne wot njetrjebawšeho, dobre wot zleho, pobožne wot skaženého?

Rozwuć mje, Knježe, swoj puć, zo bych chodzil w twojej prawdze (hrono na 1976).

Z wosadow

Serbske bože služby w aprylu a započatk meje 1977

3. apryla – Bołmončka

Budestecy: 14.00 hodź, kemše ze spowědźu (Wirth)

Klukš: 8.30 hodź, kemše ze spowědźu (Wirth)

Połpica: 10.00 hodź, kemše ze spowědźu (Wirth)

8. apryla – Čichi pjatk

Bart: 8.00 hodź, spowědź z božim wotkazanjom (Renč)

Budyšin-Michałska: 14.00 hodź, kemše ze spowědźu

Bukeycy: 14.30 hodź, spowědź z božim wotkazanjom

Hrodzišćo: 8.30 hodź, kemše ze spow.

Hrodzišćo: 8.30 hodź, kemše ze spowědźu (Wirth)

10. apryla – 1. dzeń jutrow

Hrodzišćo: 8.30 hodź, kemše

Minakal: 8.30 hodź, kemše

11. apryla – 2. dzeń jutrow

Bukeycy: 9.00 hodź, kemše

17. apryla – Quasimodogeniti

Budyšink: 10.00 hodź, kemše ze spowědźu (Wirth)

Poršicy: 8.30 hodź, kemše ze spowědźu (Wirth)

24. apryla – Misericordias Domini

Bart: 8.30 hodź, kemše (Albert-Hrodzišćanski)

Bukeycy: 8.30 hodź, kemše

Njeswaćidło: 8.30 hodź, kemše ze spowědźu (Wirth)

1. meje – Jubilate

Budestecy: 14.00 hodź, kemše ze spowědźu (Lazar-Bukečanski)

Budyšin-Michałska: 8.30 hodź, kemše

Wosadne rozprawy na lěto 1976

Huska: Křćenjow 25, pačerskich dźěći 12, wěrowanjow 12, pohrjebow 37, němских spowědných 854, serbskich spowědných 71, zběrki na kemšach 21 225,— hr, dobrowólne dary 11 355,— hr.

Swěrnaj serbskaj wosadnaj Jurij Tharank a Marja Bartschowa rodž. Patokec móžeštaj swoje 80. narodniny swječić. Bóh luby Knjez přewodź lubeju jubilarow dale miłosćiwje.

Hodźij: Z lěta 1976 drje njemóžemy žane wosebite podawki we wosadnym žiwjenju mjenować. To pak njerěka, zo bychmy so bédžić měli z woteběracyimi tendenciami. Jelizo měby přjedawšeje statistiki bojazliwje wobhladachmy, tak je nas lońše lěto rozsudnje powučilo.

Džakowni smy, zo je katechetiske dźěło w našej wosadze w do-

brych rukach. Mjez 5 katechetiskimi sobudźelačerjami su 3 z poľnym wukublanjom. Žana hodžina nabožiny njetrjebaše wupadnyć.

Džakowni smy, zo so z pomocnikami z wosady cyrkwinska hudźba dale wjeđe. W zańženym léce kupichmy sej elektriske pišće, štož „ortodoksija“ w cyrkwinskej hudźbje jara wobzaruje. To pak ma jenož přechod być, doniž njeju nowe pišće hotowe. Tute moderne pišće pak móžeja so widzec a slyšec dać a steja wysoko nade wšěm druhim, štož so hewak na město pišćelow poskića.

Džakowni smy, zo młodaj inženjeraj našeje wosady so wo młodžinu starataj a zo eforalny zastojnik za młodžinu jónkróć wob měsac młodych ludźi z cyleje wosady w dwěmaj skupinomaj hromadži. Wyše toho stara so młoda wučerka našeje wosady wo dźěći.

Džakowni smy, zo móžachmy swoju wosadnu žurlu wudospońnić z nowymi rozčahowatymi durjemi, nowym dnom, nowym a jasnišim wobswětlenjom. Tak je rumnosť nětk za naše ženženja spomožniša.

Džakowni smy, zo so přeco zaso na kóncu tydženjow wjele hodžin dobrowólnje dźěla při wobnowjenju našeho božeho doma, byrnjež so nětk hižom léta dolho twari.

Džakowni smy, zo so při wobnowjenju wjerch wjelbow pokaža w swojej přénjotnej rjanosći a zo při tym zhonichmy tež mjanow twarca našeje cyrkwyje. Wo nim znajachmy dotaj jenož jeho rjemjeslniske znamjo. Wón rěkaše: Wulf Hrabisch.

W léce 1976 njejsmy na 900 lét wobstaća swojeje wosady spominali. To chcemy činić, hdyž budže wobnowjenje božeho doma dokónčene.

Sćehowace ličby móžemy mjenować: kolekty za našu wosadu 24 272,— hr, dary za wobnowjenje cyrkwyje 16 885,— hr, krajnocyrkwinke kolekty 4 190,— hr, cyrkwinke dawki na 60 000,— hr, kolekty na bibliskich hodžinach 2 927,— hr. 53 króć je so bože wotkazanje swjećiło z 1 528 spowědnymi. 53 pohrjebow, wěrowanjow 12, 1 boža služba při zmandželenju, 34 křćenjow, 37 pačerskich dźěći, 5 bibliskich tydženjow, 6 swójnych kemšow, 8 lěsných kemšow, k tomu tež informaciske a wosadne wječory.

Mała skupina serbskich kemšerjow je najšćedriwiša na kolektach a wohańbja z tym někotrečkuli wulke zarjadowanje.

Tak drje njemějachmy w léce 1976 žane wosebite podawki, ale wjele swěry w małym a njemjenowanym.

Malešecy: Wosadnych 1 314, křćenjow 18 (11), pačerskich dźěći 19 (24), wěrowanjow 9 (9), pohrjebow 21 (15), dźěći w nabožinje 1. hač do 6. šulského lětnika 73 (63), kolekty a dary 3 820,— hr, cyrkwinke dawki 9 618,— hr.

Hučina: Wosadnych 879, křćenjow 10 (10), pačerskich dźěći 13 (9), wěrowanjow — (6), pohrjebow 7 (10), dźěći w nabožinje 1. hač do 6. šulského lětnika 38 (31), dźěći na pačerskich 17 (16), kolekty a dary 5 056,— hr, cyrkwinke dawki 5 056,— hr.

Farske městno je njewobsadźene. Wosadu wobstara Malešanski farar Lange.